som savne Jernbane, da det jo er dem, som skulle have Nytte af Postruterne, og det var ganske vist ogsaa Finantsudvalgets Mening den Gang, da denne ubetydelige Nedsættelse paa et Par Skilling blev foretagen, men Ministeren blev den Gang staaende derved. Endelig skal jeg henlede den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at det ikke gaar ganske rigtig til med Landpostbudvæsenet. Uagtet det er paatalt flere Gange, er der dog endnu ikke Stemplingsapparater tilstede paa Brevudvexlingsstederne, og deraf følger, at Landpostbudene vel faae Penge for Brevene, men at man just ikke altid er sikker paa, at der kommer Frimærker paa. Jeg tror, at der ad denne Vei er gaaet ikke saa ganske Lidt bort fra Postvæsenet, og jeg vilde ønske, at den høitærede Minister vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Endvidere forekommer det mig, at da Landpostbudvæsenet nu synes at være færdigt, maa det ogsaa fyldestgjøre det, som var det oprindelige Formaal, at enhver By skulde have sin Post. Dette er nemlig ikke Tilfælde, thi der er, om jeg saa maa sige, adskillige Postmestere, som — jeg veed ikke af hvilken Grund — søge at knibe ud (Steenstrup: Det er af Mageligheid). Det ærede Medlem siger, at det er af Mageligheid. Derom tør jeg ingen Mening have, men vist er det, at der er adskillige Postmestere, som søge at knibe ud. Der er visse Byer, og det ikke faa, som, uagtet de gjentagne Gange have søgt om at faae et Brevudvexlingssted, dog ikke have kunnet faae noget. Jeg vil haabe, at, naar vi nu henvende os til den høitærede Minister, han da vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Endvidere tror jeg — hvad jeg tidligere har havt Leilighed til at fremhæve — at det vilde være ønskeligt, om de lokale Breve og de egentlige Breve kunde blive stemplede med ens Taxt, eller med andre Ord, jeg kommer tilbage til min gamle Tanke om de 5 Øres Frimærker. Da Postvæsenet synes at give et stigende Overskud, tror jeg ikke, at der kan være nogen Fare derved, saa meget mindre som det jo vilde faae en forøget Indtægt af de lokale Breve. Jeg vil snarere tro, at det vilde faae mere Gavn end Skade deraf, især naar man kunde faae et bedre Tilsyn med Landpostbudene. Jeg kan ikke sige, om det muligvis er begrundet i en noget uklar Affattelse af Lønningsbestemmelserne, men vist er det, at det f. Ex. har vakt Anstød, at Postbudene have faaet deres Tillæg men derimod ikke Telegrafbudene. Det er imidlertid som sagt muligt, at det er Affattelsen, der er Skyld heri, og det er jo en Sag, som kan tages under Overveielse; thi det forekommer mig, at Telegrafbudenes Løntning ikke bør staa saa langt tilbage for Postbudenes, som Tilfældet er. Endelig er der en anden Sag, som jeg skal henlede den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa. Det er de 20,000 Kr. til Udlaan til Uformuende. Imedens man ellers kan faae Reskripter, Resolutioner og Forklaringer om alt Muligt, saa hviler der en mærkværdig Dødsstilhed over disse 20,000 Kroner. Man har ikke kunnet faae at vide, hvorledes man skal bære sig ad med at søge de 20,000 Kroner, i det Mindste er det ikke mig bekjendt, at der er udgaaet noget Officielt derom. De Husmænd, som have spurgt mig om, hvorledes de skulle bære sig ad, har jeg svaret, at der selvfølgelig fra Ministeriet maatte komme noget Officielt derom, men hidtil have vi Intet set. De 20,000 Kroner staa der igjen iaar, men de staa der ganske tørt uden nogen Anmærkning, hvorledes de foregaaende 20,000 Kroner ere brugte, eller om, efter hvilke Regler man overhovedet gaar frem. Min Mening er iøvrigt den, at 20,000 Kroner er altfor lidt, thi det er jo klart, at der netop er stor Trang til Laan ad denne Vei, og naar Laanene blive garanterede af Kommunerne, kan der ikke være Tale om nogen Fare derved. Jeg vil nu haabe, at de Ord, som jeg her har udtalt, maa give Anledning til, at der kommer Klarhed over denne Post. I Indenrigsministeriets Budget er der jo iøvrigt slet ikke saa faa Forandringer. Der er f. Ex. en Forhøielse til Redningsvæsenets Mandskab, Noget, som jeg ikke skal udtale mig imod. Derimod kunde det vel være mere tvivlsomt, om det er rigtigt at ordne Indkvarteringsforholdene, førend hele det øvrige Hærvæsen bliver ordnet. Jeg sigter herved til, at Godtgjørelsen er bleven sat høiere baade for Mandskabets og for Underofficerernes Indkvartering. Til Landbohøiskolen er der jo i et særligt Lovforslag forlangt en Forhøielse. Jeg skal ikke udtale mig om dette Institut, kun skal jeg bemærke, at medens man maaske kunde være nogenlunde enig om, at det, hvad det rent Faglige angaar, er nogenlunde godt, saa synes der iøvrigt at savnes Sammenhold ved Skolen. Man klager over, at der overhovedet ikke er Spor af nogen fælles Tanke, som bærer Institutet, eller med andre Ord, at Eleverne blive for lidt paavirkede i menneskelig og rent sædelig Henseende, og der skal efter praktiske Folks Mening være Fare for, at Alt i den Retning ikke er, som det burde være. Der fremkommer hvert Aar en Masse Andragender, flere af dem naae til at blive